

Arrest

**nr. 38 238 van 5 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 februari 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 2010 om 09.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 januari 2010 verzond de raadsman van verzoeker een faxbericht naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verzoekt de Dublin-procedure te staken.

1.3. Op 15 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), doch deze beslissing werd ingetrokken.

1.4. Op 4 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op 4 februari 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Kameroen verklaart te zijn, diende op 20.10.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 30.09.2008 asiel vroeg in Griekenland (Eurodac hit - asielaanvraag). Tijdens zijn verhoor op 09.11.2009 bevestigde de betrokkene dit, maar stelde dat hij augustus 2008 van Griekenland terug naar Kameroen reisde. Op 0307.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor terugname van de betrokkene gericht op basis van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1)c en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 15.01.2010 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. De betrokkene ontving op 15.01.2010 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5, §3, 40 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd op 20.01.2010 ingetrokken.

In een schrijven van 14.01.2010 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat de betrokkene niet aan Griekenland zou worden overgedragen. De advocaat voert aan dat de Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomt. Diverse ngo's en instanties hebben dit herhaaldelijk gemeld. Er zijn volgens de advocaat geen garanties op een effectieve behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene in Griekenland. Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar het rapport van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, een klacht van “the Organization of Lawyers for the Rights of Refugees and Asylum Seekers” van 15.10.2008, zaak n° 29565/08 van het EHRM van 20.06.2008, het UNHCR-rapport van 15.04.2008.

In een verzoekschrift voor vordering van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 19.01.2010 betreffende de beslissing van 15.01.2010 wordt gesteld dat de overdracht van de betrokkene aan de Griekse instanties een onmiddellijk en onherstelbaar nadeel betekent voor de betrokkene. De advocaat stelt dat enkel theoretische argumenten ter verdediging van een overdracht aan Griekenland worden aangebracht en dat rapporten van diverse instanties en organisaties aangeven dat de praktijk inzake asiel en opvang van asielzoekers in Griekenland niet volgens de normen verloopt en er sprake is van schendingen. Er wordt aangevoerd dat er geen enkele garantie is dat de asielaanvraag van de betrokkene naar behoren zal worden behandeld en dat de graad van toekenning van een beschermingsstatus aan vreemdelingen door de Griekse instanties uitermate laag is. De raadsman voert aan dat een eventuele overdracht van de betrokkene een schending betekent van de artikels 3, 6 en 13 van het EVRM. Er wordt verwezen naar o.a. zaak n° 29565/08 van het EHRM, het UNHCR-rapport van 15.04.2008 en de aanbevelingen van het UNHCR aan het Tsjechisch voorzitterschap van de EU van december 2008.

Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens zijn verhoor stelde dat hij Griekenland zou hebben verlaten omdat hij geen informatie van de instanties kreeg betreffende zijn asielaanvraag, geen onderdak had en de indruk had dat de instanties niets voor hem deden.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat dit voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in

diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast. Betreffende de bovenvermelde beweringen dat de behandeling van de asielaanvraag door de Griekse instanties niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten: 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Dit argument wordt gedeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n 21.980 van 26.01.2009.

Als gevolg van de omzetting van de bovenvermelde richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C 130/08, die was ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003, uit het register.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Griekenland is dus net als België gebonden aan de internationale en Europese regelgeving met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RW, nr. 21.514, 16/01/2009, RVV, nr. 26.756, 30/04/2009). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de betrokkene inzake de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk (artsen, verplegers, psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid). In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Het feit dat het aantal vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, in de lidstaten verschilt impliceert niet dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen, die een aanvraag indienden ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RW. n. 14.711 van 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een groot aantal asielaanvragen.

Verder moet worden gewezen op het feit dat veel vreemdelingen Griekenland als een "transitland" beschouwen en verder reizen zonder asiel te vragen of zonder een beslissing inzake hun asielaanvraag af te wachten en er dan ook geen bescherming verwerven.

De advocaat van de betrokkene stelt verder dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling, die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. We onderstrepen nogmaals dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. We wijzen ook op het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (KRS vs. Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De vrees voor een risico voor schending van artikel 3 moet gefundeerd zijn op substantiële gronden.

Het EHRM voegt toe dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM. Tijdens zijn verhoor op 09.11.2009 maakte de betrokkene bovendien geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. De bewering, dat de betrokkene het risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, is derhalve speculatief.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Griekenland als asielzoeker geen onderdak had merken we op dat hij geen concrete elementen aanbrengt, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief.

Betreffende het vermeende risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet.

Tijdens zijn verhoor dd. 09.11.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat hij geen specifieke reden had om België te kiezen. De persoon, die zijn reis zou hebben geregeld, zou hebben gezegd dat hij hier veilig is. De betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelt de betrokkene last te hebben van stress. De betrokkene brengt geen elementen aan, die dit verklaarde probleem bevestigen en aangeven dat het een overdracht naar Griekenland zou verhinderen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij begin augustus 2009 vanuit Griekenland naar Kameroen terugkeerde. We onderstrepen dat de betrokkene van deze beweerde terugkeer en zijn beweerde aankomst in België op 20.10.2009 geen enkel bewijs voorlegt. De betrokkene toont dan ook niet aan dat hij het territorium van de Lidstaten heeft verlaten.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 4 februari 2010 kennis kreeg van de bestreden beslissing van 4 februari 2010 en dat hij diezelfde dag onderhavig verzoekschrift per fax heeft ingediend. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd voorlopig geen datum voor verzoekers repatriëring vanuit het gesloten centrum voorzien. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Op grond van verzoekers actuele situatie valt niet af te leiden of een gewone vordering tot schorsing in deze nog dienstig zal zijn.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002., nr. 107.797).

2.5. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel werpt verzoeker op dat uitvoering van de bestreden beslissing een onmiddellijk en onherstelbaar nadeel zal toebrengen omdat een uitwijzing naar Griekenland een onmenselijke behandeling uitmaakt. Verzoeker stelt dat de theoretische uiteenzettingen uit de bestreden beslissing niet corresponderen met de praktijk. Hij verwijst naar het feit dat verschillende organisaties zoals het UNHCR zich reeds hebben uitgesproken over de situatie in de praktijk en dat er ook allerhande uitspraken zijn van Hoven, waaronder het Europees Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dit bevestigen. De verwijzing naar theoretische elementen en de

goedkeuring van verdragen biedt volgens verzoeker nog geen garanties. Verzoeker verwijt de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen rapporten aanhalen die dit ontkrachten.

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar blote bewering dat zij een onmenselijke behandeling riskeert geenszins concreet maakt. Verzoeker refereert aan de praktijksituatie in Griekenland, maar blijft in gebreke uiteen te zetten hoe deze praktijksituatie voor zijn individueel geval een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert. Hij beperkt zich met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot enkele algemene beweringen (RvS 19 januari 2005, nr. 139.530) die niet toelaten in te schatten of er inderdaad een nadeel bestaat en welke garanties vereist zouden zijn om dit nadeel bij een transfer van verzoeker naar Griekenland uit de weg te ruimen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in zijn feitenrelaas weergeeft dat hij gedurende bijna een jaar, met name van september 2008 tot augustus 2009 in Griekenland zou hebben verbleven. Uit geen enkel gegeven, op verzoekers gratuite beweringen na, blijkt dat hij daar onmenselijk zou zijn behandeld. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 november 2009 op de vraag om welke specifieke reden hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, het volgende: *“Ik heb geen specifieke reden waarom België, het is omdat de smokkelaar zei dat ik hier veilig ben.”* Uit deze gegevens kan geenszins worden afgeleid dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

F. TAMBORIJN